

fulde 4 Aar enten paa Østersøen, Nordøen eller fjernere Fjervande, skulle forfremmes til Heelbefarne.

Udskrivningscheferne ere derfor berettigede til at lade duelige Matroser, som de ansee kvalificerede dertil, avancere i Befarenhed, forinden de have faret i de bestemte Aar, og Sessionerne bemyndiges til at forfremme til Halvbefaren stærke og raske Søvante, der idetmindste have faret i eet Aar og desuden bestjæftiget sig med Fiskeri med Seilbaad i et Tidsrum, der er dobbelt saa langt som det, hvori de endvidere skulle have faret for at forfremmes til Halvbefaren. Endelig bemærkes, at 6 Maanedes med Hensyn til Beregningen af det Tidsrum, hvori man skal have faret for at erhverve Styrmandspatent, betragtes som eet Aar.

Det vil af Udkastet sees, at Tiden for de Befarnes Vedkommende er noget forkortet, hvilket formeentlig uden Betænkelighed kan see, hvorhos man har udtrykt Længden af den udfordrede Tid i Maanedes istedetfor i Aar, hvilket, som anført, er i Sighed med, hvad der allerede nu gjælder i Henseende til Erhvervelsen af Styrmandspatenter.

Med Hensyn til de længere Reiser, der efter Udkastet fordres for at erhverve Charakter af Halv- og Heelbefaren, bemærkes, at der ved Fastsættelsen af disse Reiser er taget Hensyn til Bestemmelsen i § 1 i Tryd. 10de Januar 1840 om Journalføringer ombord i danske Skibe, hvilken Bestemmelse ogsaa er bragt til Anvendelse ved de gjældende Regler for Sætteklipperbevillinger, saaledes at disse Bevillinger allerede i flere Aar ikke er meddeelt til Fart paa de Reiser, paa hvilke det er paabudt, at der skal føres Bogbog.

ad §§ 48 og 49.

De i disse §§ indeholdte Bestemmelser trænge formeentlig ikke til nogen nærmere Forklaring. Det bemærkes kun, at de væsentlige Forandringer, der i Lovudkastet ere gjorte med Hensyn til Militairarbejderne, have medført, at man har affattet § 49 saaledes, at Ansæt-

telse i vedkommende borgerlige Corpser ikke skal have tilfølg, at Vedkommende fritages for — som foreskrevet i Værnepligtslovens § 40 — at anvendes som Militairarbejder, hvilket er overeensstemmende med, hvad der blev foreslaaet paa sidste Rigsdag og med hvad Krigsministeriet i saa Henseende har udtalt sig for.

ad § 50.

I første Passus er givet en Regel, der formeentlig er fuldkommen betryggende for de Værnepligtige og hvorved vil opnaaes en stor Simplification med Hensyn til Behandlingen af Overtrædelser af Bestemmelser, vedkommende Værnepligten, og er denne Forandring i det Bestaaende fundet saameget mere ubetænkelig, som en lignende Regel allerede indeholdes i Lov af 23de Marts 1851 om Sessionsvæsenet for Kjøbenhavn.

Med Hensyn til Bestemmelsen om, at alle Mulcter for Overtrædelser af Bestemmelser vedkommende Værnepligten herefter skulle tilfalde en særegen Fond og gives den i Paragraphen nævnte Anvendelse, bemærkes Følgende:

For Tiden tilfalde Mulcter for Overtrædelser af Værnepligtsbestemmelserne deels Fattigvæsenet, deels Landmilice- eller Spindulteringsfondene og deels Søqvæsthuset. Dette er det anseet hensigtsmæssigt at forandre saaledes som i Udkastet foreslaaet. Forsaavidt de indkomne Mulcter efter dette Forslag skulle anvendes til Anskaffelse af nye Søfartsbøger og Indtegnings- eller Flyttebeviser, bemærkes, at alle de forskjellige Arter af Patenter til Søværnepligtige, Indtegningsbeviser til de Landværnepligtige og Følgesedler for Tiden anskaffes for Statskassens Regning efter en tildeels gammel Praxis, der væsentligst er begrundet i Nødvendigheden af, at slike Documenter bør udfærdiges efter eenslydende Formulærer, og i Hensyn til at de Paagjældende ikke med Vilighed bør sættes i Udgifter ved deres Erhvervelse, men Intet synes da rimeligere, end at de hertil medgaaende Udgifter afholdes af det Mulctbeløb, der indkommer for Overtrædelser